

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΟΤΙΚΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑ "ΤΥΠΟΣ",

ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3, ΑΘΗΝΑ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τεχνικοί συντάκτες: Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ, ΡΗΓ. ΓΚΟΛΦΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟ-

ΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειριστής: Η ΕΤΑΙΡΙΑ "ΤΥΠΟΣ",

Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει

να διευθύνονται:

«ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΤΥΠΟΣ» Σοφοκλέους 3, ΑΘΗΝΑ Σ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:	Για την Ελλάδα	δρ. 20	το χρόνο.
		» 10	το εξάμηνο.
		» 5	το τρίμηνο.
	Για την Αγγλία και Λίγυπτο	£ 1	το χρόνο
		£ 0,10	το εξάμηνο
		\$ 5	το χρόνο
		\$ 3	το εξάμηνο

Και για τα άλλα μέρη ανάλογα

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΟ Υπουργείο της Συγκοινωνίας μας έστειλε το αγγλικό πρωτότυπο του εγγράφου που αναφερόμε το άρθρο μας το τυπωμένο στο φύλλο μας αριθ. 680 (σελ. 396) κατά της υπογραφής δημοφιλούς. Μαζί μας έστειλε και την ελληνική μετάφραση, όπου παρατηρούμε τη φράση: «Το Υπουργείον εντός των προοδευμένων παρὰ της συμβάσεως προθέσεων μας έδωκεν όλα τα σχετικά διαγράμματα. Σωστό είναι να σημειώσουμε πως οι με αρχικά γράμματα γραμμένες δεν υπάρχουν μέσα στο αγγλικό πρωτότυπο.

ΣΧΕΤΙΚΑ με την αγγλική αποστολή της οδοποιίας, είναι τάχα αλήθεια πως το Υπουργείο έστειλε τους Άγγλους να ορίσουν τη δρόμος πρέπει να γίνει στον Κερασσάρ, χωρίς συνοδό κανένα δικό του ειδικό υπάλληλο; Αν είναι αλήθεια, από μιάνει με το να παράδεις δώδ' μου κρέας. Αφού των υπαλλήλων τους κυριεύεται το δικαίωμα να μη δουλέψουν το απόγευμα με τη ζέστα, θα συμφωνήσουν πως a fortiori δεν είναι αναγκαίοι να ταξιδεύουν και με τη ζέστα.

ΚΙ Ένα άλλο. Το κράτος, δηλαδή το κοινό, έχει με πολυάριθμα έξοδα φέρνοντας αγγλική αποστολή για να διαγράψει τα σχέδια της νέας Σαλονίκης. Ύστερα από πολλά έγιναν τα σχέδια και εγκρίθηκαν, και ο κόσμος και κοσμάκης θέλει τώρα να χτίσει. Μά αδεια δεν παρέχεται. Και γιατί νομίζετε; Έπειδή, λέει, πρέπει πρώτα να τρέει ο Υπουργός,

να καταθέσει το θεμέλιο λίθο και να βγάλει το κατάλληλο λογύδριο! Δηλαδή η προσωπική φιλοδοξία έμποδίζει το χτίσιμο, σ' εποχή όπου τόσο σπανίζουν οι κατοιρίες κι' είναι ανάγκη, όπως παντού, και στη Σαλονίκη, να χτιστούν σπίτια με πυρετική γρηγοράδα. Ακούμε πως ένας πλούσιος που ήθελε να χτίσει και εγκαταστάθει στη Σαλονίκη απελατισμένος από τις αναβολές, αποφάσισε τέλος να παραιτηθεί το σκοπό του προς βλάβη του τόπου. Η ιδέα μερικών κυρίων, πως το κράτος έγινε προς προσωπική και αποκλειστική τους δόξα, είναι βαθιά και στέγχι ριζωμένη και ακόμα δε θρόνιζε η αλογοδύναμη που θάν την ξεριζώσει.

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ πολλά έγγραφα εργατικά σε διάφορες γλώσσες, σπάνια όμως μας έτυχε να διαβάσουμε ωρικότερο από τη διακοίνωση των Μικτών Συμβουλίων των Σιδηροδρομικών Οργανώσεων της Ελλάδος. Η αξιοπρέπεια και ξάστερή του ελλοκρυνία ξεπερνάει κάθε έπαινο. Είναι πρότυπο που με κέδος τους θα μπορούσαν ως προς το ύψος να μιμηθούν τα έγγραφα του κράτους. Μόνη μας αντίρρηση είναι πως δε συντάχτηκε σ' εργατική γλώσσα παρὰ στην τάχα δημοκρατική επίσημη. Με το να αποστέλλουν τη μητρική τους γλώσσα οι εργάτες, κηρύττουν δημοσία πως την καταφρονούν, κι' έτσι ταπεινώνονται μοναχοί τους.

ΣΤΟ έγγραφο αυτό καταγγέλλουν οι εργάτες δημογραφίες απεργιστικών θέσεων πολυτέλειας, διορισμούς αργονόμων και άλλες σπατάλες περί τη γενική διαχείριση. Καλό θα ήταν να μας πληροφορήσουν και αν τα ίδια γίνονται στη διαχείριση των Τραμ. Αν γίνονται, έπρεπε το Κοινό να επιμείνει ώστε της Έταρίας οι ζημιές να σταματήσουν με το να διορθωθεί η διοίκηση κι' όχι με τον τυφλοσύρτη του ανεβασμού των νάβλων. Με το σημερινό σύστημα δεν υπάρχει λόγος γιατί να μην ανεθούν οι νάβλοι από 20 λεπτά σε μια δραχμή, ακόμα μάλιστα ως στο άπειρο.

ΚΑΙ σχετικά με τα έξοδα των τραμ, ένας φίλος του ένωσε τέτοιες δουλιές, μας έδωσε τη γνώμη πως πιθανό είναι να συνάξει η Έταιρία όχι 100 οίκο περισσότερα από 5,11 λογάρισε, όπως γράψαμε, παρὰ ίσως 400 οίκο.

ΣΕ μερικά τραμ δεν υπάρχουν μπεντέδες, και τους επτάτες τους τρώει ο ήλιος. Είναι όμως η Έταιρία υποχρεωμένη να βροδιάζει μπεντέδες; Αν δεν κάνει το χρέος της, δεν έχει τάχα το κοινό δικαίωμα να μην κάνει το δικό του, και όπου δεν υπάρχουν μπεντέδες να μην πληρώνει περισσότερα από το μισό νάβλο;

ΣΤΟ μεταξύ θέλουμε να πληροφορηθούμε αν της Έταρίας οι διαχειριστές και σύμβουλοι ταξιδεύουν κάποτε με τα τραμ τους ή τους άρκει να ταξιδεύουν με της Έταρίας τ' αυτοκίνητα.

ΜΕΡΙΚΕΣ νοσοκόμες,-- δὲν ξέρουμε ἂν τις,-- σφτετερίζονται τὸν τίτλο Ἀδελφῆ. Εἶναι γνωστό πῶς στὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου Ἀδελφές λέγονται ὅσες νοσοκόμες δὲν πλερώνονται ἢ πλερώνονται πρὸς ὄφελος τοῦ νοσοκομείου ὅπου ἀνήκουν. Ἐδῶ ὅμως ὅχι μοναχὰ εἶναι πλερωτές, παρὰ καὶ ἀνέβασαν τὴν πλερωμὴ τους σὲ ὕψη δυσθεώρητα, δηλαδὴ σὲ 25 καὶ 30 δραχμὲς τὴν ἡμέραν. Τὸ μόνο κοινὸ τους μὲ τίς ἀληθινὰ φιλάνθρωπες καρδιές πού ὁ ἄλλος κόσμος; παραδέχεται ὡς ἀδελφές, εἶναι ἡ στολή ἄλλὰ Phabit ne fait pas le moine. Ἐντὶς Ἀδελφαί, νομίζουμε πῶς καταλλήλότερον θὰ λεγόντουσαν Ἀδελλαί.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Τοῦ ἀντιπῶ μου τοῦ Μίτου
πὺν κοιμήθηκε γιὰ πάντα

I

Οὔτε τὰ σκυψίματι
μέσα στὰ βιβλία
τῶν σοφῶν πὺν τρέξαν
νὰ σὲ σταματήσουν.

Οὔτε τῆς μαννούλας σου
τόσην εἶχες βία
οἱ φροντίδες μπόρεσαν
νὰ σὲ συγκινήσουν.

Ἦξερες πὺν πῆγαινες.
ᾧ σκληρὸ ταξίδι !
Κάπου θὰ σὲ χρειάστηκεν
ὁ Θεὸς στολίδι.

II

Γελούσες καὶ μᾶς ἀνοιγες
τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μας.
Μιλούσες καὶ στὴ μουσικὴ
τεντώναμε τ' αὐτιά μας.

Καμάρι, σ' ὅποιου ἀγκαλιὰ
διάλεγες νὰ πετάξεις.
Γέλιο κρυφὸ, στὸ πρόσωπο
πὺν ἤθελε κοιτάξεις.

Τώρα... ποιοὶ καμαρώνουνε
τὴ γελαστὴ μορφὴ σου ;
Καὶ ποιοὶ θὰ σὲ χαϊδεύουνε
στὴν τωρινὴ ζωὴ σου ;

III

Οὔτε γλύπτῃς ἔβαλε
σμίλη, καὶ οὔτε χρώμα
ζωγράφος, στὸ ἀφρόπλαστο
καὶ σκαλιστό σου σῶμα.

Σουδωκαν τὰ κύματι
τὸ γέλιο, καὶ εἶχες πάρει
ἀπ' τὴ Δύση χρώματα
καὶ ἀπ' τὴν Αὐγούλα χάρη.

Τάστερια τὴ λαμπράδα τους
τὰ κρῖνα τὸ κορμί τους
σοῦ χάρισαν, μ' ἀλίμονο,
τὰ ρόδα, τὴ ζωὴ τους.

IV

ᾧ, τὸ σφιχτοδεμένο σου
καὶ ἀγγελικὸ κορμάκι !
Πόση μᾶς πότισες χολή,
πόσο πικρὸ φαρμάκι !

Ἐμεῖς πὺν καμαρώναμε
νὰ σ' ἔχουμε κοντὰ μας,
ποῦσουν ἢ κούφια μας χαρά,
ποῦσουν ξεκούρασμά μας.

Θὰ σοῦ ξαναγαϊδέψουμε
τὸ καστανὸ κεφάλι ;
Ἀεὶ θὰ σὲ ξαναἰδούμε πιά ;
Ἀεὶ θὰ μᾶς ἔρτεῖς πάλι :

ΧΡ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ

ΠΑΛΙΕΣ ΘΥΜΗΣΕΙΣ

Πῶς ἔρχεσθ' ἔτοι ἀκάλεστες, τώρα τὰ ζημερώματα
γογγῶντας ἱσχυροὶ ἀγροὶ, γλυκιῆς μου παλιῆς ἐννοίης ;
Καὶ ἐπινύξατε μὲ μίαν σταντρούς, λιθάνι χρώματι
καὶ πλάκες μαρμαράνιες :

Τρεῖς οὐρανὸν ὁρᾷ οὐδ' ὅτι κενεονόημα
οἱ λίγγοι μέσα ἔφευγον, στὴ μάτην τ' ἀνέμουν.
Κι' ὅταν χλωροκοντύνετε, θασοῦ πῶς δὲ σὰς χάρηκα
ὅσο ἔτρεπε ποτὲ μου.

Τώρα μπροστὴ μου ὡς φάνταζε τὸ ξαφνικὸ σας γέλιο
κάποιος ζωῆς ἀλλιώτικης σὰν καὶ νῆξε πάρεθι ;
Μοιάζει γυμνὸ ἀπὸ καιρὸ ξεθυμασμένον μύρισμα
σ' ἓνα παλιὸ συγγέρι.

Ἀνασασμοὶ τριανταφυλλῶν πὺν σφουδρὸν μῶλις γεννήθηκαν
καὶ διαβατάριων πουλιῶν φτεράρισμα οπαθάιο
ὁραμένην μᾶς τεκρῶν θωοῖς π' ἀλημονήθηκαν
στὰ χόρπακ' ἀπὸ κάτω.

ᾧ ! ἄς ἴδωμεν τὰ γυρότατα πάντα κοτὰ σας νῆμενα !
Μὰ πῶς διαλύεται τοῦτη ἡ ζωὴ, στὴν ἀνέμο σὰ στάχτη
σὰν κεραιὴς. σὰν ἀστραπή, καὶ σὰ νερὸ πορεμάμενο,
γυρᾷ ἀπὸ καταρράχη !

Καταχωνιάστε ἀγύριστα παλιῆς στιγμῆς οὐα χρώματα
Καί, πὺν καιρὸς, μνημόσυνα τριτάγια νὰ σὰς κῆνο :
Νυχτόμερα ὅτις τωρινῆς στιγμῆς ; σαβανώματα
καὶ ξόδια δὲν προφτάνω !

Σῶμα

ΛΑΥΡΑΣ